

Megjelenik minden hó 1 én.
Előfizetési díj egy szám 2000 K.
Amerikában az előfizetési díj
portóval 2 dollár.
Tíz példányt portómentesen küldünk.

A PÜSPÖKI METHODISTA
EGYHÁZ KÖZLÖNYE.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
WALLRABENSTEIN JAKAB
Nyiregyháza, Dessewffy-tér 10. sz.
Hova a kéziratok és előfizetések küldendők.

„Am kilenc hol van?”

(Luk. 17. 11—19).

Mikor vasárnaponként körzetünkbe megyünk egyik vidéki nagy faluba, elhaladunk a tébolyda mellett. Ott látom az ablakrácsok mögött állni az erőteljes fiatal embereket, akiknek testi és lelki fejlődésére szüleik valamikor boldog örömmel néztek s reményllették, hogy majd aggkorukban ők lesznek támaszaik. Most viygorogva, sütyörészve, tombolva, a rácsot rázogatóva, kiabálva, ott sinylődnek az elmegyógyintézet falai között. Gyógyulni már a legkevesebb gyógyul. Élni ugyan élnek, de mégis élőhalottak! Oh, milyen szomorúság tudni azt, hogy van egy kedves hozzátartozó, aki él ugyan, de mégis olyanak kell tekinteni, mint aki meghalt. Nincs az élőhalottak, hanem hozzátartozóinknak sorsa is szomorú.

Ilyen élőhalottak voltak régesrégén, mikor Jézus Krisztus a zsidó nép közt élt, a bélpoklosok. Aki megkapta ezt a gyógyíthatatlan ragályos betegséget, annak el kellett hagynia családját, faluját, városát s künn a mezőkön, a hasonló sorsuak egy csoportba verődve, élték szomorú napjaikat, míg testi és lelki szenvedéseiktől meg nem váltotta őket a halál. Ha bélpoklos lett az apa, akármilyen sok gyermeke volt, akik még rászorultak volna a dolgos apára, annak nevelő kezére, mégis elszakították feleségétől és gyermekeitől s kivitték a falun vagy a városon kívül a bélpoklosok táborába. Ide hozták nekik az ételt, de már föbbé nem érintkeztek, nem beszéltek velük. Ha egy vándor véletlenül a bélpoklosok táborához közeledett, akkor rekedtes hangjukon kiáltaniok kellett: „tisztátalan, tisztátalan”, hogy a vándor még idejekorán elkerülhesse a ragály, a veszedelem, a biztos pusztulás helyét.

Ei is kerülte mindenki. Minek az élőhalottakkal törődni? Vagy ha törődne is valaki,

ki tud rajtuk segíteni? Ha valakinek megese a szive rajtuk, legfeljebb maga is menthetetlenül beleesne a bélpoklosság rémes betegségébe. Tehát elkerülte mindenki a bélpoklos élőhalottakat.

De egy valaki nem kerülte el őket! Egy valakinek megese a szive szomorú sorsukon. Egy valaki enyhíteni akarta fájalmukat. Egy valaki segíteni akart rajtuk: Jézus Krisztus!

Mikor egyszer egy falufelé ment, tíz bélpoklos férfi jött elébe, akik messzire megállottak és emelt hangon így szóltak: Jézus, Mester, könyörülj rajtunk!

A Mester pedig, látván a rut betegség által borzasztóan tönkretett arcokat, emberi testeket s érezvén azt a sok testi és lelki fájdalmat, amit ez a tíz férfi, ki tudja már mióta kiállott, megkönyörül rajtuk. Nem kérte őket kicsoda közülök zsidó avagy samariai, kicsoda nagy vagy kisebb bűnös, ki volt vallásos és kevésbé vallásos, kicsoda gazdag vagy szegény, nem, a Mester mindezekre nem nézett, csak egyedül azt látta, hogy mind a tíz halálos beteg, hogy mind a tíz megszánandó, hogy mind a tíz elpusztul egész biztosan, ha ő nem segít rajtuk, mert ezen a bajon földi ember nem segíthet, itt megszűnt a földi orvos tudománya s a földi gyógyszer ereje.

Jézus Krisztus könyörülő szavára meggyógyulnak, megtisztulnak! Mehetnek a mózesi törvény előírása szerint a papokhoz magukat megmutatni, hogy ők tényleg tiszták, tényleg meggyógyultak. Mehetnek engedélyért, hogy megint befogadtassanak falujukba, családjukba. Micsoda öröm és boldogság költözött ezeknek az élőhalottaknak lelkébe, hogy ime ők, akik már megvoltak halva övéik számára, most visszatérhetnek a feleséghez, a gyermekhez, a rokonsághoz, a szomszédokhoz. Öröm és boldogság a meggyógyultaknál — öröm és boldogság a hozzátartozóknál. A viszontlátás, az élet öröme elfeledtette velük azt, akinek azon-

ban köszönheték az övéikkel való viszontlátást, az életet, a nyomoruságból, a biztos halálból való szabadulást.

De mégsem felelte a Szabadítót, a gyógyító Mestert mind a tiz — egy, még pedig samariai férfi, visszajött Jézushoz, hogy dicső séget adjon Istennek, hogy megköszönje a szeretetet, az irgalmat, a könyörületet, mely neki gyógyulást s e borzasztó helyről, a testi és lelki szenvedések e nyomor tanjájaról szabadulást hozott. Az öröm, a szabadságérzete, ellenállhatatlan erővel kényszerítette arra, hogy Jézushoz jöjjön s öneki is bemutatkozzék, nemcsak a papoknak, hogy Jézusnak is legyen öröme abban, ha az ő örömét szemlélheti, ne csak az ő hozzátartozóinak. Ő megakarta osztani örömét avval, akinek tulajdonképpen köszönheti az élethez való visszatérést.

Jézus pedig igen örült a samariai ember ezen tettének. De fájlalta a másik kilenc távolmaradását.

De ilyen az ember! Mikor beteges hever, örül az ápoló, simogató, enyhet osztó, segítő kéznek — ha felgyógyult, ráüt arra a kézre. Ha szegénységben küzködik, örül az alamizsnát nyújtó kéznek, a könyörülő szívnek, mihelyt jobb életviszonyok közé jut, kövel dobálja meg a jóltevőt. Mig tehetetlen, neveletlen, a szülők segítségére szoruló poronty az ember, oh de jól esik neki, hogy az az édes anyja ott virraszt holt fáradtan éjszakákon át ágya mellett; jól esik neki, hogy az a szülő érte fáradozik, kínlódik, verejtékezik s szájától is megvonja a falatot, csak hogy gyermekének jól tehesen. Mikor aztán felnő az a gyermek — a szülő pedig a sok munkától, virrasztástól, önfeláldozástól, lemondástól, öreges, kifáradt, beteges,

segítségre, ápolásra szoruló lesz — oh, akkor elégedetlen az a gyermek, akkor zugolódik, akkor türelmetlenkedik. Megfeledekzik róla, hogy a szülő milyen szeretettel istápolta, nevelte s mennyi türelmet gyakorolt vele. Megfeledekzik a háláról, a köszönetről.

Azelőtt ötven évvel egy fiatal szabolcsi tanyabéres ott látott az utcán egy rongyos, piszkos elhagyott fiúcskát. Apátlan, anyátlan árva volt. Mivel neki ugy sem volt gyermeke, felesége beleegyezésével, gyermekévé fogadta. A tanyabéres, hogy embert faragjon belőle, az esős téli hónapokon naponta a hátán vitte be kis fogadott fiát a falusi iskolába.

Teltek, multak az évek. Szorgalmas, takarékos munkával a tanyabéres egy kis házat s kis vagyont is szerzett. Megöregedett. Életpárja már rég elköltözött. A fogadott fiu is már réggen családot alapított. A ház meg a vagyon felét az öreg fogadott fia nevére iratta, hogy őt, a 74 éves munkaképtelen, beteges apát ápolja s ellássa a még hátralevő pár év alatt, míg földi vándorutját befejezi. De mit tesz im a fogadott fiu, akit az öreg annak idején naponta hátán bevitt a faluba az iskolába? Fel-emeli sarkát az öreg ellen, éheztesíti, szidja, sőt ha panasza nyílik az öreg ajka, még meg is veri s úgy bánik vele, hogy elpusztuljon mielőbb. A rut hálátlanság netovábbja így hálálja meg a könyörülő szeretetet.

Mielőtt elitélnéd azt a hálátlan fiut s mielőtt pálcát törnél ama hálátlan kilenc felett, aki nem jött vissza Jézushoz, vizsgálj meg magadat, vajjon nem-e találatol hasonló bűnben? Vizsgálj meg magad, vajjon te milyen vagy szüleiddel, nagyszüleiddel szemben? Milyen vagy jóltevőiddel szemben? De főként

Aug 2, 13 Futás Egyiptomba.

Messze távol, a Kelet egyik pusztaságán, sok-sok száz évvel ezelőtt, egy nagyon öreg óriáspálma állt. Mindenki, akit utja a pusztán vitt keresztül, megcsudálta, mert sokkal nagyobb volt, mint bármely más pálma és mindenki azt mondta, hogy bizonyára sokkal magasabbra fog nőni, mint az obeliszkek és piramisok.

Amint a hatalmas pálma nagy egyedülvalóságában álldogált és a sivatagon végig-végig hordotta tekintetét, egyik nap olyas valamit látott, hogy afölötti csudálkozásában megcsóválta pompás lombkoronáját sudár derekán. Messze a pusztaság szélén két magános embert látott közeledni. Bár még oly messze voltak, ahonnan a tevék oly kicsinyeknek látszanak, mint hangyák, de emberek voltak egész bizonyosan. Ketten, de a pusztában mindenesetre idegenek valának, mert a pálma pontosan ismerte a pusztá lakóit mind. Egy férfi meg egy asszony volt, de se vezetőjük, se teherhordó állataik, de még csak víztömlőik se voltak.

— Valóban csak meghalni jönnek ide —

susogta a pálma lassan maga elé. Gyorsan körül tekintett. — Csudálkozom — folytatta tovább — hogy az oroszlánok nem vadásznak erre a szákmányra. De egyetlen egyet sem látok előugrani. A sivatagbeli rablókat sem látom. No, majd előjönnek. Hétszeres halál fenyegeti őket — gondolkozott tovább a pálma. — Az oroszlánok felfalják, a kigyók megfojtják, a szomjuság elepeszti, a sánum eltemeti, a rablók meggyilkolják, a hőség megégeti, a félelem megöli őket.

És megpróbált másról gondolkodni.

Ez emberek sorsa faldalmasan érintette.

De a végtelennel látszó terület, mely a pálma körül kiterjedt, semmit se nyújtott, amit ezer esztendő óta ne látott és ne ismert volna. Semmi se tudta figyelmét lekötöni. Kénytelen volt újra a két vándorra gondolni.

A vihar és a szárazság nevében — szóló ismét a pálma (az élet legnagyobb két ellenségét hiva bizonyosságul) mit hoz az az asszony a karján? Kitelik ezektől a bolondoktól hogy még egy kisgyermeket is cipelnek magukkal!

milyen vagy Jézussal szemben? Ő életét adta érte — könyörületből, szeretetből — te mit adsz vissza neki? Ő érte felvitte a gyalázat fáját a Golgothára — te hálából tudod-e hordozni a keresztet? Ő megbocsátotta sok-sok bűnöd — te megtudsz-e felebarátainak egy-két bűnt bocsátani? Ő a legfőbb jót adta neked — az üdvösséget — te tudsz-e jót tenni az ő országában? Igen, vizsgálj magad, mikor Jézus szinte panaszkodva mondja: Am kilenc hol van? vajjon nem vagy-e te is ott a „kilenc” között?
W. J.

Ne csüggedj!...

*Tárjad keresztet, bár súlyos néha az
Nézd, az Ur ajkára sohasem jött panasz.
Oh mennyi fájdalmat szelíden türe el
Ő meglásd, megsegít hitte és erővel.*

*Ha lábaid véreznek a szuró tövistől,
Szemed ne ázzon meg a bunak könnyitől,
Ha nehéz kereszted és sorsod mostoha,
Nézz hitte az Urra. Ő ei nem hágy soha.*

*Mert nehéz szenvedés a hitnek próbája,
De így nyujt bulssamot, az Ur majd reája.
Tehát tárj csendesen, szívedben élve hit
S megfogod érezni, hogy Isten megsegít.*

Bösz Lenke.

A pálma mely — mint általában az öregek — messzelátó volt, valóban jól látott. Az asszony valóban egy gyermeket tartott a karján, kinek fejcskéje vállán nyugodott.

— A gyermek még csak fel sincs rendesen öltöztetve; — beszélt tovább a pálma — látom, hogy az anya saját felsőruháját emelte fel s abba burkolta gyermekét. Ugy látszik nagy siettében úgy hozta el, ahogy felkapta ágyából. Most kezdem érteni: ezek az emberek menekülnek.

— És mégis csak ostobák — folytatta a pálma. — Ha csak egy angyal nem űrzi őket, okosabban tették volna, ha ellenségeik leggonoszabb tettét elviselték volna, mint hogy ide a pusztába meneküljenek.

— Most már eltudom képzelni hogy történt az egész. A férfi munkával volt elfoglalva, a gyermek aludt a bölcsőben, az asszony kiment hogy vizet hozzon. Alig ment az ajtóól két lépésnyire, mikor az üldözőket észrevette. Visszarohant, magához ragadta a gyermeket s férje után kiáltott hogy fussanak. Azóta már naphosszat futottak s nem tartottak egy pillanatnyi pihenőt sem. Igen,

Tanévmegnyitó beszéd.

Tartotta: Dr. Barta B.

Kedves Testvéreim! Boldognak érzem magam, hogy ezt az órát, präparandiánk 3. tanévmegnyitó ünnepének ezen óráját Isten végtelen kegyelméből ismét megérhettem és ezen boldogságom és örömöm arra készítet, hogy szívem mélyéből hálát adjak jó mennyei Atyáknak ezen kegyelméért és hozzám való nagy szeretetéért az Ő szent fiának, a Jézus Krisztusnak, a mi nagy Megváltónknak szent nevében, amen!

Engedjék meg, mélyen tisztelt Hölgyeim és Uraim és kedves Testv., hogy ezt az alkalmat felhasználjam arra, hogy egy olyan tárgyról néhány szót szóljak, mely tárgy amellet, hogy magában véve is roppant fontossággal bír, engem mostani hivatásomban személyesen is érdekel és melynek ez az óra különös időszerűséget is kölcsönöz: a keresztyén embernek tanulásra való hivatottságáról és erre vonatkozó kötelességéről és ezzel kapcsolatosan a keresztyén egyháznak tanítói hivatásáról.

Az, hogy tanulni, ismereteket szerezni az életben való jobb érvényesülés szempontjából célszerű és hasznos, hogy szellemi és lelki művelődésre törekedni szép és nemes törekvés, általánosan el van ismerve, valamint az is, hogy az emberi társadalmak vezetőinek, az államnak és kormányoknak hivatása és elsőrendű feladata, hogy a tanulást és művelődést, a mindennapi élethez szükséges elemi, valamint magasabb rendű ismereteknek szerzését lehetővé, minél szélesebb néprétegek számára hozzáférhetővé tegyék, — de hogy mindez egyszersmind keresztyén kötelesség is, Isten parancsa melyet, a keresztyén embernek mint ilyennek teljesíteni kell.

igy kellett történnie és ha csak egy angyal nem űrködik felettük. ...

— Annnyira megvannak ijedve, hogy se fáradtságot, se más szenvedést nem érznek, de már látom, a szomjuság ég a szemeikben. Én már ismerem a szomjanhaló ember ábrázatát.

És mikor a pálma a szomjuságra gondolt, görcsös remegés futott végig a törzsén és megszámlálhatatlan leveleinek hegyei összegöndörödtek, mintha parázs felett lennének.

— Ha ember volnék — beszélt tovább — soha ki nem merészkedném a pusztaságba. Nagy merészség ha valaki ide kivándorol anélkül, hogy gyökerei a soha kinem apadható vizerekig érnének. Itt még a pálmákat is veszély fenyegetheti. Még egy olyan pálmát is mint én vagyok.

— Ha én tanácsot adhatnék nekik, azt tanácsolnám hogy forduljanak vissza. Ellenségek soha nem lehetnek oly kegyetlenek irántuk, mint a pusztá. Talán könnyűnek gondolják az életet a pusztában. Én azonban tudom, hogy időnként még nekem is nagyon nehéz volt az életemet megtartanom.

A keresztyén egyháznak egyik Isten által reábizott szent feladata, melyet ha kellőleg nem teljesít, feje, Mestere akaratával jut ellentétbe. — Annak a kötelességnek a tudata, hogy tanulni, illetve tanítani, hogy az igazságot kutatni, Isten nevében felvilágosodásra törekedni és a valódi felvilágosodást minden erőnkől terjeszteni kell, ennek a kötelességnek az érzete nem hatja úgy át a keresztyén társadalmakat és egyházakat, mint más vallási kötelességeknek pl. az evangelizálásnak, vagy lelki pásztorkodásnak, vagy a jótékonykodás szent feladatának a tudata. Pedig nekem az a hittem és meggyőződése, hogy a tanulás és a tanítás, a világosság keresése, Isten szent igéjének fákllya fénye mellett és annak szélesebb körben való terjesztése éppen olyan szent kötelessége és feladata a keresztyén egyének és ker. egyháznak, mint az imént említett egyéni és egyházi feladatok. Mi pedig azért, mert a tanulás és tanítás kötelességének is ugyanaz az élő, örök kutfeje, mint az ígéhirdetésnek, a jótékonykodásnak és minden más keresztyén kötelességnek: *az isteni szent ige.*

A tanulásnak, az isteni törvény és igazság kutatásnak kötelességéről szól az Ó-szövetség a Mózes 5. könyvének 6. részében, ahol a 6. versről a 9. versig bezárólag a következő tartalomban és formában egyaránt isteni erőttől ihletett szavak olvashatók: „És ez ígék, amelyeket a mai napon parancsolok néked, legyenek a te szivedben és gyakoroljad ezekben a te fiaidat és szólj ezekről mikor a te házában ülsz vagy mikor uton jársz és mikor lefekszel és mikor felkelsz. És kössed azokat a te kezedre jegyül és legyenek homlokkötőtől a te szemeid között és ird fel azokat a te házádnak ajtófeleire és a

te kapuidra“... — Lehet-e még szebb, bensőségesebb és szívhezszólóbb szavakat találni, mint amilyenekkel Mózes, az Isten szolgája, itt Isten parancsából a tanulás nagy kötelességét Izrael népének örök időkre a lelkére köti? Csoda-e, hogy Izrael répe, bár Isten utjáról egyébként sokszorosan letért, ezen, szinte igézőknek mondható, isteni suggestiót kisugárzó szavak hatása alól többé sohasem tudta magát kivonni, hogy a tanulás vágya, a szellemi munka szeretete ennek a népnek nemzeti jellemvonásává, néplelkületének egyik legjellegzetesebb sajátosságává vált? És vajjon kárát vallotta e a zsidó nép annak, hogy ezt az isteni parancsot szívébe zárta, hogy a tanulásnak, az isteni törvénnyel való szeretetteljes, tudományos foglalkozásnak kötelességét vállalta és szent hagyományként évezredekken át őrizte? Bizony nem vallotta kárát, mert éppen az isteni tudományhoz való törhetetlen szeretete és annak hűséges ápolása tette lehetővé a kicsiny, szétszórt zsidó népnek, mint népegésznek fennmaradását, míg más hatalmas, világhódító nemzetek sirba szálltak. A sötét évszázadoknak rettenetes elnyomása és üldözései dacára mégis annyira megóvta sőt fokozta szellemi és erkölcsi ellentálló erejét, hogy Isten akarata szerint mind a mai napig mint az emberiség életének egyik fontos tényezője fenn tudott maradni. Ily nagy, egész történelmi életre kiható jelentősége volt a tanulásnak, a tanulásra vonatkozó isteni parancs megfogadásának és teljesítésének Izrael népére nézve.

De vajjon csak Izrael népének szól-e ez az Isteni parancs, vajjon nekünk, keresztyéneknek, akik az Ur Jézus Krisztust akarjuk követni, akiknek a törvény utja helyett Ő lett a mi utunk, a mi igazságunk és a mi életünk, vajjon nekünk

Emlékszem, hogy egyszer ifjúkoromban a számum egész homok hegyet dobott rám. Majd megfulladtam. És ha szabad lett volna akkor meghalnom, az lett volna az utolsó óram.

A pálma hangosan gondolkozott tovább, mint ahogy öreg remetek szoktak. —Csudálatos melódiát hallok a leveleim között zengeni, — folytatta — minden levelem rezegni kénytelen. Meg nem foghatom, mi ez, mi e szegény idegenek láttán átremeg rajtam. De az a szomorú asszony olyan szép! Éltem legcsudálatosabb történetét juttatja eszembe.

És mialatt levelei halk melódiát susogtak, vissza emlékezett a pálma régi-régi időre, mikor egy ragyogó szép emberpár jött az oázisba. Sába királynő és bölcs Salamon voltak azok. A szép királynő országába akart hazatérni, Salamon király pedig elkísérte őt és most itt akartak egymástól elbucszni.

— Ez óra emlékére — szólta a királynő — elvettem e datolyamagot a földbe, hogy egy pálma keljen ki belőle, mely nőjön és hatalmasodjék mindaddig, míg Judea országában oly király leszen,

aki dicsőbb Salamonnál. — S e szavakkal elültette a magot a földbe s könnyeivel meg is öntözte azt.

— Honnan van, hogy ennek épen most kellett eszembe jutnia? — szólta a pálma. — Vagy oly szép tán ez az asszony, hogy engem a legdicsőbb királynőre emlékeztet, arra akinek kívánságára élek és növekszem?

— Leveleim mind erősebben susognak s ez oly fájdalmasan hat rám, mint a lélekharang zúgása. Mintha csak azt jósolnák, hogy valaki nem sokára megválna az élettől. Jó hogy biztos vagyok benne, hogy nem én, mert hiszen én nem halhatok meg. A pálma úgy gondolta, hogy a levelek halotti susogása a két magános vándort illeti. Nyilván ők maguk is azt vélték hogy utolsó órájuk érkezett. Meglátszott az arckifejezésükön, amint egy tevecsontváz mellett elvánszorogtak, amilyenek az utat szegélyezték, meglátszott a pillantásukon, amelyet egy mellettük elrepülő keselyű után küldöttek. Nem következhetett egyéb: nyomorultul kellett elveszniök.

Most megpillantották a pálmát és az oázist s odasiettek abban a reményben, hogy vizet fog-

nem szólnak-e az Ó-szövetség isteni kinyilatkoztatásai, törvényei és parancsai és az azoknak teljesítéséből fakadó áldásoknak mi nem vagyunk részesei? Dehogyan nem! Az Új-szövetségben való részesség, hála Istennek nem zár ki bennünket sem az Ó-szövetségben gyökeredző előjogokból és az abban foglalt isteni ígéretekkel, sem pedig annak kötelességeiből, sőt mindezeknek még fokozottabb mértékben tesz részeseivé, illetve kötelezettjeivé. „Ne gondoljátok,“ — mondja az Ur Jézus maga, — hogy jöttem a törvénynek vagy prófétáknak eltörlésére, nem jöttem, hogy eltöröljem, hanem inkább, hogy betöltssem Mert bizony mondom néktek, míg az ég és föld elmúlik, a törvényből egy jóta avagy egyetlen pontocska el nem múlik, amíg minden be nem teljesedik. — Tehát nekünk, Krisztus tanítványainak, az Ó-szövetség szentírásának ama törvényét is, mely a tanulásra vonatkozik, nem rontanunk, hanem betöltenünk kell. Tanulnunk kell, éjjel-nappal tanulnunk, hogy az írás szavai szerint a szent íge a mi szívünkben legyen, hogy arról szóljunk, mikor házunkban ülünk, mikor lefekszünk és mikor felkelünk. Be kell töltenünk a tanulás isteni parancsát első sorban az által, hogy a szentírást, az Ó-szövetség és az Új-szövetség könyveit ne csak olvassuk, hanem valósággal tanuljuk, hogy az azokban megnyilatkozó isteni akaratot, az Ó terveit és szándékait velünk egyénileg és az emberiséggel általában őszinte lélekkel kutassuk és gyarló, véges emberi eszünk erejéhez képest megtudni törekedjünk.

De nem csupán a szentírást kell tanulnunk. Isten hatalma és végtelen bölcsessége, igazságossága és soha el nem fogyó szeretete nem egyedül és kizárólag a Szentírásban nyilatko-

zik meg, hanem megnyilatkoznak az általa teremtet világegyetem, jelenségeiben és törvényeiben, az emberiség történelmében, a nemzetek sorsában és az egyes ember lelkivilágának törvényeiben is. És ezért szent meggyőződés, hogy Isten akaratát teljesítjük, ha a szentírás mellett mindezekkel a tudományokkal is szeretettel és odaadással foglalkozunk és ha őszinte szívvel arra törekszünk, hogy Isten nagyságát és dicsőségét és mindent betöltő hatalmát a különféle tudományok révén is felismerjük.

A keresztyén ember tanulási köteleességével, logikailag elválaszthatatlanul kapcsolatos a keresztyén egyház tanítói hivatása, melynek legelső nyomait ugyancsak az Ó-szövetség egyházában, a Lévi fiaiból álló ősi zsidó egyházban kell keresnünk. Mikor ugyanis Mózes halálát közeledni érezte és Izrael népét — mint annak idején Jákób pátriárka — halála előtt még egyszer törzsei szerint megáldotta, akkor a Lévi törzsnek szóló áldásában, mind azt a Mózes 5. könyvének 33. részében a 10. versben olvassuk, egyebek között ezeket is mondotta: „Tanítják a te végzéseidre Jákóbot és a te törvényeidre Izraelt, füstölőt tesznek a te oltár elé és égő áldozatot oltárodra.“ — Itt jelenik meg tehát már az egyház, mint tanító. „Tanítják a te végzéseidre Jákóbot és Izraelt.“ Látjuk, hogy már az Ó-szövetségi egyh. hivatása sem merült ki csupán abban, hogy az áldozati kultuszt ápolja, hogy füstölőt tegyen Isten oltára elé és égő áldozatot az Ő oltárára és hogy zsoltárokban Isten dicsőségét zengje, hanem annak egyik igen fontos ága abban állott, hogy a népet Isten végzéseire és törvényeire oktassa és így a tudatlanság sötét mélyéből kiemelje az Isten-megismerés napfényes magasságaira. Az ősi Ó-szö-

nek találni. De mikor végre célhoz értek és meglátták, hogy a forrás kiszáradt, a végső kétségbeesés vett rajtuk erőt. A holtrafáradt asszony leletette gyermekét és sirva tült le a forrás partjára. A férfi mellette a földre dobta magát s öklével ütölte a kiaszott földet. A pálma hallotta hogy arról beszéltek, hogy meg kell halniok.

Azt is megtudta beszédükből hogy Heródes király minden oly gyermeket, aki két és három év között volt, megöletett, mert attól félt, hogy az a nagy király, akít a zsidók vártak, már megszületett.

— Mindég erősebben zug a leveleim között — beszélt a pálma. E szegény menekülők vég-órája közelget.

Azt is észrevette, hogy a puszta félelmet kelt bennük. A férfi azt mondta, hogy jobb lett volna ott maradni és a zsoldosokkal harcolni, mint ide menekülni. Akkor könnyebb haláluk lett volna.

— Isten megsegít bennünket — felelte az asszony. — Egyedül állunk, vadálatok és mérges kigyók között — folytatta a férfi. — Sem ételünk, sem italunk. Hogy segíthetne rajtunk Isten?

Telve kétségbeeséssel, megszagatta ruháit

és arcát a földre szoritotta. Oly reménytelen volt, mint csak lehet halálos sebbel a szívében valaki.

Az asszony egyenesen ült ott, kezeivel térdét átkulcsolva, de tekintete, mely a pusztán végig-végig révedezett, mérhetetlen keserűséggel volt telve.

A pálma hallotta, hogy levelei még erősebb zugásba kezdtek. Az asszonynak is meg kellett hallania, mert feltekintett a hatalmas lombkoronára. És kezeit önkéntelenül a magasba nyujtva felkiáltott: — Oh datolyák, datolyák!

S oly vágyó kívánság volt a hangjában, hogy a vén pálma azt szerette volna, ha nem lett volna magasabb mint egy reketyebokor, és gyümölcse oly könnyen elérhető, mint a csipkebokor bogyói. Tudta ugyan, hogy ágai zsufolva vannak datolyafüzérekkel, de hogyan juthatnak ezek a szegény emberek abba a szédítő magasságba?

A férfi is megjegyezte már, hogy a datolya elérhetetlen magasságban van. Még csak fel sem tekintett, hanem kérte az asszonyt, hogy ne kívánon lehetlenséget.

De a gyermek, aki körülöttük tipegett és játszogatott, meghallotta anyja kívánságát.

vetségi egyház Áron házának egyháza tehát tanító egyház volt és amíg az maradt, hivatása magaslátán állott, amikor tanítói szent hivatását elhanyagolta, akkor hanyatlott és süllyedt, amint azt különösen Ezékiel prófétának korabeli egyházát illető keserű feddései mutatják. — Vajon a mi főpapunk, a Krisztus, a keresztyén egyház feje, nem tartotta-e, mikor itt e földön járt, elsőrendű hivatásának a tanítást? A Máté evangéliumában, a 9. részének 35 versében ezt olvassuk: „És körüljárja vala Jézus a városokat mind és a falvakat, tanítván azoknak zsinagógáiban és hirdetvén az Isten országának evangéliumát és gyógyítván mindenféle betegségeket és mindenféle erőtelenséget a nép között.” „Ez volt az Ur Jézus legelső munkája: a tanítás, az isteni végzések és törvények és a próféták jövendöléseinek magyarázása és csak amikor már ezen előleges és az evangélizálás sikerének biztosításához elengedhetetlenül szükséges munkával, a tanítással a talajt előkészítette, akkor következett az Isten országa evangéliumának hirdetése. Hogy micsoda jelentősége volt az Ur Jézus tanítói munkájának, semmi sem mutatja jobban, mint a hegyi beszéd, mert mi ez más, mint tanítás, olyan tanítás, mely a világot kiforgatta sarkából, mert új erkölcsi világrendet tanít és arra van hivatva, hogy teljesen új embertypust alkosson. — De nem csak saját magasztos példaadásával teszi az Ur Jézus a tanítást egyházának hivatásává, hanem kifejezett szavakkal is. „Elmenvén azért tegyetek tanítványokká minden népeket, megkeresztelvén őket az Atyának a Fiúnak és Szentléleknek nevében. Tanítván őket, hogy megtartsák mindazt, amit én parancsoltam néktek.” (Máté 28. 19—20) Ezek a szavak, melyek mintegy az Ur Jézusnak végrendeletét

tartalmazzák, kifejezetten is teszik az apostoloknak és következőképpen a keresztyén egyháznak kötelességévé a tanítást és így mindezek alapján megállapítható, hogy valamint a keresztyén ember tanulási kötelessége, úgy a keresztyén egyház tanítói hivatása is, krisztusi parancsként a Szentírásban gyökeredzik. Amely egyház ezen hivatását egyáltalában nem, vagy nem kellő odaadással és áldozatkészséggel teljesíti, krisztusi parancsot hág át és méltatlanná teszi magát a keresztyén egyház magasztos elnevezésére.

Most pedig, kedves Testvéreim, ezen tárgyi fejtegetések után engedjenek meg nekem befejezésül még egy-két személyes jellegű szót. Mint a methodista Egyház egyik csekély tagja, ki ezen Egyház kebelében és annak buzgó evangélizáló munkája által találtam meg az Ur Jézusban az én Megváltómat és Messiásomat azon való örömmömmek óhajtok még kifejezést adni, hogy az én szeretett Egyháza tanítói hivatásának teljes tudatában van, a tanítást egyik elsőrendű feladatának tekinti. Egyház tanítói hivatását csak akkor képes hathatósan teljesíteni, ha annak minden tagja átérzi ezt a hivatást és a maga részéről is olyan elsőrendű feladatnak tekinti, amely minden körülmények között, a legnehezebb viszonyok közepette is teljesítendő, mégannyi áldozatok árán is. Ezért kérve kérem a kedves Testvéreket, hogy iskolánk ügyét viseljék szívével. Iskolánk munkáját szeretetteljes érdeklődésükbe, erkölcsi és anyagi pártfogásukba ajánlom. Járuljanak hozzá imáikkal is ahhoz, hogy Egyházunk a Krisztustól reáízott tanítói hivatást Isten dicsőségére, az emberiség áldására és édes hazánk javára hiven teljesíthesse!

Ezt adja Isten kegyelméből. Amen.

A kicsi nem bírta megérteni, hogy az ő anyja ne kapjon meg mindent, amit csak kíván. Mióta a datolyáról hallott beszélni, merően nézett a fára. Azon gondolkozott hogy hogyan hozhatná le a gyümölcsöket. Szőke fűrtel alatt redőkbe vont a homlokát. Végre egy mosoly futott át az arcán: megtalálta a dolog nyitját. Odalépett a pálmához, megsimogatta kicsiny kezeivel és az ő kedves gyermekhangján megszólította:

— Hajolj meg pálma, — hajolj meg!

És ime mi történik?! A pálmalomb zug, mintha orkán rázná a leveleket és remegés fut át a fatörzsön. A pálma látta hogy a gyermeknek engedelmeskednie kell, meg sem kísérelte hogy ellenálljon. És hatalmas törzsét meghajtotta a gyermek előtt, mint ahogy az ember meghajtja magát egy fejedelem előtt. Hatalmas ivben leborult a földre, hogy gyönyörű koronájának reszkető levelei horzsolják a puszta homokját.

A gyermek sem meg nem ijedt, sem el nem csudálkozott, csak egy örömkialtással futott oda s tépte a gyümölcsöt egymásután a vén lombok közül. Mikor már eleget szedett s a pálma még

mindig ott fektött a földre hajolva, megsimogatta ismét és kedves gyöngédséggel szólt hozzá:

— Emelkedjél föl pálma, emelkedjél föl! —

És az óriás pálma hajlékony törzse nesztelenül, tiszteletteljesen felemelkedett, miközben levelei hárfához hasonlóan zengtek.

— Most már tudom — szólt a pálma, kinek szól e gyászzené. Bizony egyiknek se ez emberek közül.

A férfi meg az asszony hálát rebegtek Istennek:

Te láttad a mi aggodalmunkat és elvetted azt fejünk felől. Te Mindenható vagy, aki előtt a pálma meghajol mint fűzfaág. Kitől féljünk, ha Te oltalmazol!?

Mikor a legközelebbi karaván átvonult a puszta, az utasok meglepetve látták, hogy a nagy pálmafa koronája teljesen elszáradt.

— Miként történhetett ez? — Kérdezte az egyik.

— Hiszen a pálmának nem lehetett addig elpusztulnia, míg meg nem látta azt a nagy királyt, aki dicsőbb Salamonnál.

— Bizonyára már látta Őt, — felelte a másik puszta vándor.

Funk M superintendens testvérünk azt írja Amerikából, hogy még jól van s igen sok helyen van alkalma a magyar munkáról beszámolót és vetített képes előadást tartani s amerikai testvéreinknek tiszta képet adni itteni munkánkról, valamint nehéz anyagi helyzetünkről. November közepe táján szándékozik testvérünk megint visszatérni. Címe ez: Funk M. per Adr. Dr. A. J. Bucher, 420 Plum Street. Cincinnati (Ohio, Amerika).

Wallrabenstein J szerkesztőnk jugoszláviai utja miatt nem jelentethette meg pontos időben az októberi számot, amiért is ez uton kéri a kedves olvasók szíves elnézését.

Marquard Ede, a borjádi kerület predikátora nemrégén költözött **Dombóvárról** Borjadra, ott szerzett saját tulajdonunkba.

Budakeszin az idén szept. 6-án 4 nő vendékkal nyílt meg predikátor-iskolánk; ez alkalommal harmadszor! Isten áldása lebegjen e fontos nevelő munkán!

Dombóvári predikátor testvérünk, Schmidt János az osztrák konferencián Grácban képviselte a magyar missziót szept. 24-én. Ez alkalommal Grácban evangélizált egy hétig igen szép eredménnyel. Sok hallgató sereglett össze az Ige meghallgatására s nem egy lélek bűnvallomást téve, megtért s Krisztus juha lett.

A **Budakeszin** nők részére tartott bibliakurzuson igen sok nő vett részt s egy áldásos hetet töltöttek el együtt. Az Ige itt is megtette hatását, mert nem jöttek üresen vissza. Lásd lapunk más helyén a beszámolót!

Szerkesztőnk szept. 17—21 az Ujvidéken tartott konferencián vett részt mint a magyar misszió delegátusa. Ezen utja alkalmával több gyülekezetben szolgálhatott az Igével s megörvendeztethette a jugoszláviai testvéreket a magyarországi testvérek munkájáról szóló beszámolójával.

A **budapesti német gyülekezet** vasárnap, okt. 5-én tartotta meg idej aratási és hálaünnepélyét. A terem szépen fel volt díszítve s a mező, valamint a fák termése csinosan csoportosítva a hallgatók gyönyörködtetésére. Szerkesztőnk itt is szolgált az Igével s csak innen tért vissza Nyiregyházára. A korszámú gyülekezeti tagok a drágaság és kis kereset dacára is az Ur oltárára közel öt millió koronát tettek le. Legyen rajta az Ur áldása! Az ifjuság és vasárnapi iskola szép énekekkel és szavalatokkal emelte az ünnepély szépségét.

Kérelem. Szeretnénk egy nagy vidéki városban szépszámú gyülekezeti tagjaink részére egy saját imaházat szerezni. E célból *nagyobb*

kölcsönt keresünk. Ki volna olvasóink vagy azok ismerősei között abban a helyzetben, hogy jó kamatra, hosszabb lejáratu kölcsönrel hozzásegítene minket most egy imaházhoz? Több millióra van szükségünk. A kölcsönzőnek bármily nagyszögű kölcsönét a telekkönyvi tulajdonunkat képező házainkkal biztosítjuk. Aki szeretné pénzét ilyen szent célra adni s jól jövedelmező kamatra *biztos* helyre adni, azt kérjük, hogy lépjen érintkezésbe szerkesztőségünkkel: Wallrabenstein J., Nyiregyháza, Dessewffy-tér 10.

Jelentés „A magyarországi püspöki methodista egyház” első missziói üléséről. Ennek a jelentésnek a „Békeharang” múlt havi számában kellett volna megjelennie, de az idő rövidsége miatt nem tudott elkészülni. Hisszük azonban, hogy szeretett olvasóink a bizonyára várva-várt jelentést szívesen fogadják most is.

Kétségtelen, hogy a misszió ülései mindenkor az ünnepélyesség jegyében folytak le, de ezévi ülésünkről kétszeresen el lehet ezt mondani. És ez érthető is, miután az ezévi konferencia volt a magyarországi misszió első önálló konferenciája. Ez évben önállósultunk; miután a generálkonferencia a magyarországi missziói konferencia megalakulását engedélyezte.

A konferencia július hó 16-án vette kezdetét. Megjöttek a külföldi delegátusok és összesereglettek közelről és távolról a mi hűveink és barátaink. Az első estén Wenzel K. A., a bécsi methodista egyház predikátora, mint az osztrák konferencia delegátusa tartott rendkívül érdekes előadást a Bismarck-szigetcsoporthon szerzett misszió munkájáról. Szerzett püspökünk, dr. Nuelsen akkor még nem volt köztünk. Ő csak másnap, jul. 17-én érkezett meg és az ő megérkezésével kezdődtek a nyilvános ülések. A konferencia megnyitása után Funk Márton superintendens olvasta fel félévi jelentését, melyben munkánk évi történetét és jelentését vázolja. A jelentés terjedelme miatt a „Békeharang”-ban nem közölhető, de azért hozzáférhető lesz nyomtatott jegyzőkönyvünkben, melyet a misszió a konferencia üléseiről kiad. Itt csak röviden vázoljuk a jelentés tartalmát.

Mindenekelőtt hálát ad az Urnak, hogy ez évben is velünk volt és segítette előbbre vinni az ügyét. Nagy diadalokat nem jelenthetünk ez évben, értjük alatta a számbeli növekedést. A munka a csendes haladás és inkább a meglévő anyag elmélyítésének jegyében folyt le. Lehetséges, hogy számbelileg is nagyobb haladást teszünk, ha oly sokan nem igyekeznének az Isten országának terjesztését megakadályozni. És itt mindenekelőtt nem világi hatóságokra kell gondolni, sőt ezek részéről sokszor a legnagyobb jóindulatot tapasztaltuk, hanem éppen olyan oldalról jön, ahonnan nem volna szabad jönnie; egyházak

és az egyház felavatott szolgáinak részéről. A vallás türelmetlenségét főképpen vasárnapi iskoláinkkal éreztetik. Az egyházak emberei minden igyekezetükkel azon vannak, hogy a gyermekeket távol tartsák tőlünk. Céljuk elérésében nem elégszenek meg a rábeszélés és meggyőzés fegyverével, hanem amellett, hogy a hozzánk járó gyermekeknek, habár jól tanulnak az iskolában vagy a megérdemeltnél rosszabb jegyet adnak, vagy pedig megbuktatják, még testi fenytékben is részesítik őket. Ilyen körülmények között vasárnapi iskoláink, melyek olyan sok reményre jogosítottak és olyan szép fejlődésben voltak, nem tudtak külsőleg számbelileg az eredeti nivón megmaradni. A gyermekek száma megfogyatkozott. Különösen áll ez az angyalföldi, a dombovári és a györkönyi kerületre nézve. Mi természetesen nem vesztjük el a jobb jövőbe vetett hitünket. Az idő kereke forog és ép az állami egyházaknak ez a türelmetlensége lesz az a magvetés, melyből az a jobb jövő kisarjad.

Evangéliumi munkánknak ez évben is megvolt a maga nagy kerékkötője. Ez évben az általános nyomoruság képében jelentkezett. A rendkívüli nagy munkanélküliség, az általános szegénység, nincstelenség nem igen teszik az embersziveket az evangélium iránt fogékonnyá. A nyomoruság belesorvasztja az embereket a gondokba, hogy végül szinte eltompulnak minden iránt, ami isteni. De ennek dacára számbelileg is növekedtünk. A legfőbb pedig mégis az, hogy a különböző kerületekben munkánk nagymértékben stabillá lett. Van mindenhol egy táborunk, melynek tagjai nemcsak békességre jutottak el, nemcsak hogy az Ur megváltottainak tudják magukat, hanem felébredt bennük az egyházi öntudat is, tudják, hogy a Krisztuson kívül hová tartoznak és hogy mit akarnak. És ez munkánk jövőjére nézve kétségtelen nagy eredmény.

Antialkohol munkánkról be kell vallani, hogy nem minden téren ment úgy, mint azt szeretttük volna. Ez különösen alkoholmentes éttermünket illeti. Itt évközben kénytelenek voltunk vezetőt cserélni. Jelenleg Kiss Károly lelkes vezető ezt a munkát és mióta ő vezető, az étterem üzleti nivójának és evangéliumi szellemének emelésével teljes elismerésünket érdemelte ki. Wallrabenstein testvér ez évben is teljes ügybuzgalommal igyekezett az alkohol elleni propaganda munkát előbbre vinni. Sokat utazott és tartott előadásokat gyülekezeteinkben, iskolákban, színházakban és mozikban. A magyar Antialkohol Ligával együttesen két tiltakozó népgyűlést tartottunk a régi parlamentben. Alkoholelles lapunk, a „Szentharc“ általános népszerűségnek és közkedveltségnek örvend.

Könyvüzletünket ez évben legnagyobbítottuk és minél inkább növekednek gyülekezeteink, növekedik az üzlet forgalma is. Urbán

testvérünk teljes odaadással igyekezett az üzletet emelni. Hálás köszönettel tartozunk neki.

Minden téren azt látjuk, hogy az Ur segítő keze velünk volt és ebben a segítő kézben bizakodunk a jövőben is. A nehézségek nem csüggeszhetnek el minket, hanem csak megerősíthetnek. Bátran megyünk a jövőnek azzal a rendíthetetlen bizalommal, hogy a bátraké a jövő.

Funk testvér jelentését úgy püspökünk, valamint a konferencia nagy örömmel vette tudomásul.

Kiemelkedő pontja volt a konferenciának a missiói konferenciának megalakulása. Ez péntek délután 4 órakor történt. Püspökünk jelentette, hogy a generálkonferencia a magyar missiókonferencia megalakulását készséggel engedélyezte és feltette Funk és Wallrabenstein testvérnek a kérdést, vajon óhajtiák-e a magyar missiókonferencia megalakulását? Miután azok igennel feleltek, püspökünk megalakultnak jelentette ki a konferenciát. Funk testvérünk aztán Szalos A., Baumann E., Marquard E. és Löbel János predikátorokat konferenciái tagokul ajánlotta. Nevezettek fel is vétettek. Püspök megható beszédet intézett hozzájuk, melyben hűségre és munkára inti őket és figyelmeztette őket egyháztörténelmi kiváltságukra, amennyiben ők az első tagjai ennek a konferenciának és ezt a történelmi kiváltságukat senki el nem veheti tőlük.

Lélekemelő volt a jul. 20-iki vasárnapi lelkeszavató istentisztelet. A konferencia Baumann E., Marquard E., Schmidt J., Hafner W. és Löbel Jánost ajánlotta felavatásra. Felsőerdősori imatermünk ez alkalommal zsufoltig megtelt. Sokaknak, akik az ünnepélyes aktuson részt óhajtottak venni, állniok kellett. Püspökünk a szabadság és az erőről beszélt szívhez szólóan és meghatóan. Azután előszólitotta a felavatandókat és ünnepélyes csendben, mélységes áhítat közepette tette a jelenlevő vénekkel együtt kezét a felavatandókra. Ezt az istentiszteletet nemcsak a felavatottak nem felejthetik soha, hanem emlékezetében marad mindazoknak, akik ezen az istentiszteleten részt vettek.

Istentisztelet után következett az elhelyezési lista felolvasása, mely szerint mindenki marad a régi helyén. Ezzel véget ért a konferencia. Eljöttünk a 4 napos konferenciáról lélekben megerősödve és bátorságban megédzve. A konferencia számvetésnek ideje volt, melyben megállapíthattuk azt, hogy mi lehetünk volna hűségesebbek, buzgóbbak is, de az Ur hű volt és velünk volt! Ha az Isten velünk, ki lehet ellenünk? Oh a jövő bizonyval a miénk, mert a jövő az Uré, az Ur pedig a miénk s mi az övéi vagyunk! Löbel J.

Jézus nagylelkűsége leghatásosabban az ellenégei iránt tanúsított megbocsátásában nyilatkozott

1924

Beszámoló a budakeszi üdülõtelepen nõk számára tartott bibliakurzusról. Istennek hála, aki megengedte, hogy ezidén is tarthattunk bibliakurzust nõk számára Budakeszin. Az Ur szép meleg idõt adott, úgy hogy a házimunkában kifáradt asszonyok testileg-lelkileg üdülhettek. A kurzus szept. 6-tól 15-ig tartott. Dr. Szalósné és Baumann testvérünk naponta négyszer szolgáltak Isten Igéjével. Vasárnap 14-én Urvacsora volt, melyre a lelkek már napokkal elõbb alaposan elõ lettek készítve. Nagyon sokan vannak, akik méltatlanul járulnak az Ur asztalához s ezért betegek és lelkileg halottak. Az Urvacsora csak a Krisztus tanítványai számára van, ami a Szentírásból nyilvánvaló. Az Urvacsora, ha méltóan vesszük, közösség Krisztussal, aki õnmagát adja nekünk erõsítésül. Különösen két dolgot emelt ki Szalósné és Baumann testvérünk az Urvacsorára való elõkészülést illetõleg. Elõszószõr is, ha valakinek haragosa van, béküljön meg vele szóval vagy írásbelileg, másodsor vallja meg büneit Isten elõtt, de egy megbízható lelki ember elõtt is, mert csak azokat a bûnõket fedezheti be Krisztus vére, amelyek napvilágra lettek hozva.

Dr. Szalósné testvérünk az Ó-szövetségbõl Jozsue könyvébõl magyarázott, mint olyan egyén, akinek az Ur mély bepillantást engedett az õ titkaiba. Biblia magyarázataiból itt közlünk egyet-mást:

Az Ó-testamentom az Új-testamentom képeskönyve. Egyének vannak leírva elõttünk, akik mintegy elõképei az Ur Jézusnak.

Hit által meggyógyulhat az ember betegségebõl, kivéve ha a betegség halálra van.

A hívõ lelkek Isten családjába tartoznak és ehez méltóan kell élniök, ami az isteni kegyelem által lehetséges is.

Aki a mennyben Jézussal uralkodni akar, annak már itt a földön uralkodni kell bûn, világ, Sátán és saját bûnös hajlamai felett.

Az Ó-szövetségben elrendelt körülméltelkedés szimbolum a szív megújulására nézve.

Az isteni parancsok ígéretekkel vannak összekapcsolva, Isten parancsainak a megtartása, áldásokat von maga után.

Hit és értelem össze nem egyeztethetõ dolgok. Amit az értelem lehetetlennek és bolondságnak tart, az lehetséges a hit által.

Kérjük az Urat, hogy fedje fel elõttünk szívünk mélységeit. Egyes bûneinkrõl nem is tudnak, csak alkalomadtán kerülnek napvilágra s ilyenkor látjuk mennyire nem haltunk még meg a bûnnek.

Reméljük, hogy az a jó mag, ami el lett hintve a szívekbe ott Budakeszin, gyümölcsöt fog hozni az örökélet számára.

Az Ur bõséges áldást adott ezekben a napokban. Azt hiszem nem volt egy lélek sem, aki mélyen magába ne szállott volna ezen szent, komoly órákban. Az Ur lelke erõsen munkálkodott, a legtöbben félretéve a hamis szégyenkezést, beismerték bûneiket. Vasárnap, 14-én d. u. bizonysgót tettek az asszonyok az Ur csodálatos se-

gitségérõl és vezetésérõl. Az istentiszteleten d. e. körülbelül 40 személy volt s a collecta több, mint egy félmillióra rugott. Isten jutalmazza meg õket adományaikért. Bárcsak minden hívõ megtanulná, hogy örömmel és bõségesen kell adakozni, mert aki bõven vet, annak az Ur bõségesen ad.

Rónay Mariska.

Szeretet

Több szívesség Egy lelkész naplójából vesszük a következõ sorokat. Ezelõtt néhány évvel az egyik családnál amely gyülekezetembe tartozott, egyik csapás követte a másikat. A sok szenvedés a felnõtt fiúk egyikénél azt az elhatározást eredményezte, hogy keresse lelki békességét. Elment egy ev. templomba. Ami õt visszataszította, nem a lelkész prédikációja volt, hanem a gyülekezetnek rideg magatartása. Senki nem közeledett hozzá szíves barátságos szóval. Mikor haza ért azt mondotta: „Ilyen hideg-rideg magatartás, nem keresztyénység“ késõbb elment a ker. ifj. egyesületbe. Itt is ugyan azt a ridegséget tapasztalta, senkisémet szorított vele kezét, senkisémet üdvözölte. Egy este aztán elment az üdvhadsereghez. Ott nagy szeretettel közeledtek hozzá, kezét fogtak vele, érdeklõdtek sorsa és hogyléte felõl; egyszóval szeretettel felkarolták. Most megtalálta amit már olyrégén keresett.

Ezt a napló jegyzetet nem lehet általánosítani. Jómagam a ker. ifj. egyesületben találtam meg üdvözítõmet; de bizonyos az, hogy a szép éneken, imákon és prédikáción kívül nagyon-nagyon fontos a hívek bánásmódja és modora az idegenekkel szemben. Semmi sem hódít annyira, mint a szeretet! Testvéreim: a látogatókkal szemben több szívességgel!

Tilos visszatérni! Tirol hegyes vidékein némely szük hegyi utakon ez a felírás olvasható, hogy „tilos visszatérni!“ Ezek a szük és meredek utakon telát csak elõre lehet menni, hátra térni nem. Aminek az az egyszerű magyarázata, hogy a visszatérõ utas az utána menõket magával együtt okvetlenül a halálos örvénybe lökné. Ezt a felírást maguk elõtt kellene látniök azoknak is, akik a keresztyénység keskeny útján elindultak. Ez is meredek és szük út, és aki errõl visszatér, az nemcsak magát dönti a halálos örvénybe, hanem azokat is, akik esetleg utána indultak. Aki egyszer elindult a keskeny uton, az többé ne forduljon vissza, hanem haladjon mindig elõbb, mindig feljebb; mert haladni és emelkedni diadal, visszatérni pedig szégyen és halál.

Ha más helyzetben volnék, mint amilyenben vagyok, akkor majd tudnék az

Urnak szolgálni, tudnám az evangéliumot terjeszteni. Ha sok pénzem volna, stb. stb. De így, de mostani helyzetemben nem tehetek semmit. Így szoktak az emberek beszélni, pedig az Isten épen így akarja, hogy szolgálj neki, kedves atyámfia, ahogyan most vagy. Mert ha másképp akarná, akkor másmilyennek is teremtett volna. Wesley Károly egyszer így sóhajtott fel: „Oh, bár szárnyaim volnának, hogy elrepülnek széles e világra az evangéliumot hirdetni“. Amire a híres Wesley János csak ennyit mondott: „légy nyugodt, ha az Isten azt akarja, hogy repülj, akkor majd kinőnek a szárnyaid“.

7. Ami a király a foglyok közt. Egy bölcs és igazságos király egyik városában meglátogatta a rabokat a börtönben. Éppen dolgoztak mindnyájan. A király egyikhez is, másikhoz is odament s kérdezte hogy miért került börtönbe. Az első azt válaszolta: „Uram én ártatlan vagyok.“ A második akit megkérdezett azt mondta: Nem érdelem azt a szigorú büntetést, nem is oly nagy a vétkem.“ A harmadik is, negyedik is és a többiek is, mind mentegették magukat s váltig bizonyították, hogy ők önhibájukon kívül kerültek börtönbe, ők ártatlanok. Akkor a király megszólított még egy embert, aki eddig a háttérben állt. Azt kérdezte: „Mi okból kerültél a börtönbe?“ „Mert bűnös életemmel rászolgáltam. Azt arattam most amit vetettem. A bűn büntetést érdemel, én pedig bűnös vagyok.“ Mikor a király ezt az őszinte bűnvallomást hallotta, így kiáltott fel: „Micsoda, te ilyen bűnös ember létedre itt vagy ezek közt az ártatlan emberek közt? Börtönfelügyelő: ereszd ki gyorsan ezt az embert innen, mert még megrontja azt a sok ártatlant idebenn!“ Ez megtörtént. Most látták csak a rabok, milyen balgatagul cselekedtek, hogy így szépítették a bűneiket. Az, aki beismerte a vétkeit s megalázkodott, az kegyelemben részesült!

Az Ur Istennél sok kegyelem van, de csak azok számára, akik bűneiket bevallják s megbánják!

Az ember különböző végtagjai és szervei lázadni kezdtek, hogy ők másnak nem dolgoznak. A lábak lealázónak tekintették munkájukat, nekik porba, sárba, szennybe kell sokszor járni; milyen más a munkája a fejnek, hozzá nem ér fel az út pora. A karok elkeseredetten mondták, hogy ők nem dolgoznak, mert a telhetetlen gyomor mindent elnyel. Valamennyi között az érzékeny szív panaszkodott legjobban, amíg a többi tagok és szervek időnként csak pihenhetnek; ő nem nyugodhat, neki éjszaka is fáradni, dolgozni kell. A lázadó tagok egymásután beszüntették a munkát s későn vették észre, hogy tönkretették egymást, önmagukat s az egész testet. — Tévednek mindazok, akik azt akarják, hogy csak önmaguknak dolgozzanak, de hibáznak azok is, akik azt hiszik, hogy ők meg csak másoknak dolgoznak

Fricike.

Meglelés (Igaz történet.)

A 7 éves Fricike fáradtan jött ma haza az iskolából. Máskor mindig vidám volt és énekelt. Most ágyban feküdt Szőke fejecskéje láztól izzott. Pélénk, keserű tekintettel nézett kék szemével.

Hogy fáj az a szülőknek, ha életvidám gyermekük beteg fekszik.

Orvost hívtak.

Diphtheriát állapít meg.

Erre még szomorubb lett a szülői szív. Egyetlenegyükről van szó.

Az apa, ifju szociáldemokrata munkás volt, ki nem egyhamar lágyul el. Már rég kilépett az egyházból. Vig kedélyével akarta a többieknek megmutatni, milyen jól megél az ember az egyház nélkül is.

A kis Fricike nagyon csüngött az apján. Most is őt keresték ezek az ijedt szemek, mintha az apja levegőt adhatna neki.

Az apja ott ült a gyermek ágya mellett, a forró kezecskét kemény, kérges kezében tartva. „Fricikém, szeretnél valamit?“

A gyerek bólingat. „Olvass valamit“. Az apa hozza a mesekönyvet. Na, olvassak a Hófehérkéről vagy Hamupipókeről? A kis kéz int, ezt nem. No jó, akkor Piroskáról. Nem. Nem. „Fricike, te nem tudod mit akarsz!“

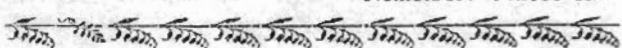
A kicsi nehezen felemelkedik és iskolatáskájára mutat, mely amott a széken lóg. Az apa kivieszi a könyvet a táskából.

„Igen, igen!“ Ez az — bólingat a fiú. — „Bibliai történetek“. Az apa egy pillanatig ingadozik, vajon felolvasson-e valamit ebből a könyvből. De a gyermek kérő tekintete elől nem tud kitérni Belekezd az olvasásba. A gyerek nem győzi hallgatni, mi-dig azt mondja, még egyet. Minden félelem elmúlik, békesség tükrözik vissza arcáról. A kín és fájdalom dacára, mégis örül. Az apja pedig ezentul napról-napra olvasott a „Bibliai történetekből“. Sokszor még késő éjszakaig is. Addig olvasott, míg a gyermek szemei békében álomra szenderültek.

Az apa még akkor is olvasott, mikor a gyermek már régen elaludt, sőt akkor is, mikor már régen felgyógyult.

És akkor elment a lelkészhez és azt mondta: Az egyházba való belépésemet jöttem bejelenteni.

Németből: Viktor R.

Ha Isten e földön élne, úgy az emberek bevernék minden ablakát.

Zsidó közmondás.

A tizenkét éves Jézus.

Luk. 2., 44–52.

Kedves gyermekeim! Van-e köztetek valaki, aki még soha se tett és soha se gondolt rosszat, aki még soha se hazudott, soha se volt hanyag és lusta s szülei iránt engedetlen? Ugy-e nincs. Nemde gyakran vádol benneteket a lelkiismeret és sok bűnötököt tárja szemetek elé?!

S van-e a felnőttek közt valaki, aki még soha se vétkezett? Nincs. Nem csak a biblia, hanem a tapasztalat is azt bizonyítja, hogy minden ember bűnös. Az emberek nagyon különböznek egymástól korra, szokásra és nevelésre nézve, abban azonban megegyeznek hogy bűnösök.

Amióta a világ van, csak egyetlenegy büntetlen ember élt, kinek egyetlenegy rossz gondolata, egyetlenegy gáncsolható szava, egyetlenegy kifogásolható tette se volt. Ugy-e tudjátok hogy ez az ember az Ur Jézus Krisztus volt? Ha ő csak egy parányi bűnt követett volna el, nem volna keresztyén egyház, nem volna evangélium, nem volna keresztyénség, hanem mindnyájan bálványimádók volnánk. Mert ha Jézus is bűnös lett volna, mint mi, akkor neki és Megváltóra lett volna szükség s így nem válhatott volna meg minket. De hála Istennek, hogy Jézus Krisztus szent volt. Tanítványai pedig kik három évig folytonosan együtt voltak vele, akik hallották minden szavát s látták minden tetteit, megváltak róla győződve, hogy ő szent és igaz. Ez igen fontos bizonyítéka az Ur tökéletes szentségének! Mert távolról gyakran hibálatlanoknak látjuk az embereket, közelről nemcsak évek múlva, hanem pár napi együttlét után is tökéletleneknek ismerjük meg őket. De nem így Jézusnál lelkének tisztaságát, életének szentségét azok csodálták leginkább akik a közelében éltek.

Ezért eszményképünk Jézus. Mint gyermek eszményképe a gyermekeknek, mint ifju az ifjaknak, mint férfi a férfiaknak és megtett embereknek. E történet a tizenkét éves Jézus életéből való s azt tanúsítja, hogy a Megváltó már akkor is jó és bűntelen, tiszta és szent volt.

Jézusnak szentségét bizonyítja az ő kegyessége.

Tudjátok hogy a zsidók husvét ünnepére minden évben felszoktak menni Jeruzsálembe s ilyenkor a szülők tizenkét évnél idősebb gyermekeiket magukkal viszik a rokonok, a barátok és szomszédok egymáshoz csatlakoztak s karavánokat alkotva igyekeztek a szent város felé. A gyermekek már jó előre örültek ennek az utnak s szorgalmukkal s magaviseletükkel igyekeztek magukat az utra érdemesekké tenni. Tizenkét éves korában Jézust is magukkal vitték szülői Jeruzsálembe, milyen boldog lehetett! Szinte látom, amint Jeruzsálemben napról-napra templomba siet, hogy résztvegyen az istentiszteleten s azokban legyen foglalatos, amik az ő Atyjának dolgai. Nem veszi észre, hogy egyik óra a másik után rohan el; el felejtí azt is, hogy szüleihez haza kell térnie, úgy hogy azok nála nélkül kelnek utra s pár napi utról kell visszatérniük a fiu keresésére.

Es ti kedves gyermekeim, ismertek-e valamit abból a szent örömből, amit a ti Atyátok dolgaival való foglalkozás okoz? Szívesen mentek-e vasárnap az Ur házába s örömet hallgatjátok-e az Isten nagyságos cselekedeteiről szóló tanítást? Oh bár vidám és őszinte igennel felelhetnétek kérdésekre s megtanulnátok Jézus példájából, hogy szíveteket soha se adhatjátok elég korán az Urnak és soha se törekedhetek elég korán a kegyességre. Igyekeztek ti is, kedves gyermekeim, Jézushoz hasonlökká lenni. Emlékezzetek a ti teremtőtökről ifjúságtok napjaiban, még mielőtt eljőnének a nemszeretem napok, melyek nem nyújtanak örömet!

Hogy megmutassam miként lehet valaki már, a ti korotokban is kegyes és hitéért hősiesszen szenvedő, elmondok nektek egy történetet.

Egyszer egy tíz éves néger fiu elment a templomba a hittérítő prédikációját meghallgatni. Az Isten igéje annyira hatott rá hogy keresztyénné lett. Ura azonban nagyon haragudott a hittérítőkre s a gyermeket eltiltotta a templomtól, azzal fenyegetvén, hogy ha parancsát megszegi, halálra korbácsolatja. Képzelték kedves gyermekeim, meny nyire elszomorította ez a borzasztó fenyegetés a szegény kis rabszolgát. Tudta, hogy ura beváltja fenyegetését, ha parancsát nem teljesíti s még se tudta megállani, hogy ne hallgassa Üdvözítője szavát, kit annyira szeretett. Aggodalmában Istenhez fordult s tőle kért tanácsot. S tudjátok mire határozta el magát? Arra, hogy az evangéliumot szabad idejében fogja hallgatni.

Ujra elment lát a templomba. Ura azonban beváltotta a fenyegetését. Miután megdorgálta, huszonötöt veretett rá és azután gunyosan kérde tőle:

„Segíthet-e most rajtad Jézus?”

„Igen segít a büntetést türelmesen elviselni,” — válaszolt a szegény gyerek.

„Még huszonötöt neki!” — szolt a kegyetlen ember — s ismét megkérdezte: „Segíthet-e most rajtad Jézus?” „Igen — felelt a fiatal rabszolga — meg adja nekem a jövő üdvösség reményét.”

„Még huszonötöt!” — kiáltott magából kikelve az embertelen zsarnok — s a haldokló áldozat nyögéseiben gyönyörködve, újlag megismételte istenkáromló kérdését: „Segíthet-e most rajtad Jézus?”

A fiatal vértanu összeszedte utolsó erejét s alázatosan mondá: „Igen uram, ő megtanít érted imádkozni...” Ezzel meghalt.

Jézusnak tökéletes szentségét bizonyítja továbbá a *tanulásban való gyönyörűsége*. Jézus ott ült a tudósok közt; majd hallgatván, majd kérdezvén azokat. A gyermek Jézus tehát kereste a komoly és tanult emberek társaságát. Ahelyett, mint a többi hasonló koru gyermekek és közületek is sokan a játékban keresett volna szórakozást, oda ült a tudósok közé, oda figyelt a beszélőkre és kérdezgette őket. S aki figyelt és kérdez, könnyen tanul. Tudtok-e ti figyelni, kedves gyermekeim? Figyelni születek és tanítóitok tanítására?

Azt hiszitek hogy ez talán nem nehéz? Óh, kevés ember van, aki akar és tud figyelni. Hányszor hallottam, hogy a tanító így szólt tanítványaihoz: „Ti nem figyeltek.“ Napjainkban sokkal több ismeretre van az embernek szüksége mint valaha. Protestánsok vagytok, ezért ismernetek kell a bibliát, hogy az igaz tant a hamistól megkülönböztetni, a hit litkait egyre jobban megérteni s egyházaitok tanaiban napról napra megszilárdulni tudjatok. Magyarok vagytok és ezért ismerni kell hazánk történelét, hogy megítélhessétek, mi válik javára s hogyan használhattok neki felnőtt korotokban.

A gyermek Jézus szentségének utolsó tanujele a szülői iránti engedelmisség. Azt olvastuk róla, hogy engedelmes vala nekik. Pedig nem szabad elfelednünk, hogy Jézus a hatalmas Istennek egyszülött fia volt, kinek azokban kellett foglalatossnak lennie, amelyek az ő Atyjának dolgai.

Ha Jézus engedelmeskedett a szegény názáreti ácsnak és feleségének, nem sokkal inkább kell-e nektek engedelmeskednetek szüleiteknek és tanítóitoknak? Az engedelmisség a legnagyobb, sőt azt mondhatnám, egyetlen erénye a gyermeknek. mert a többi mind ebben foglaltatik. Tanuljatok meg hát jókor engedelmeskedni! Ne immelámmal s ne azért tegyétek valamit, mert meg kell tennetek, hanem vidám szívvel, odaadó szeretettel teljesítsétek mások kívánságát.

Ime édes gyermekeim, ezekre tanít benneteket a tizenkét éves Jézus: kegyességre, tudomány-szeretetre és engedelmisségre. Menjete el s ti is akként cselekedjete. S hol találjátok a cselekvéshez szükséges erőt? Ki tanít meg kegyességre, engedelmisségre és szorgalomra? Ki teszi lehetségessé hogy szüleiteknek vidám szívvel engedelmeskedjete? Kicsoda? Az Ur Jézus Krisztus!

Decoppet: „Ifjak kalauza“

Adorján F. fordítása szerint.

Krisztus azért jött, hogy vállalja a világ minden bűnét, azt, amely már ismeretes, de azt is, amelyet még nem ismer a világ. Olyan kereszt volt ez, mely alatt összerogyott volna, ha nem lett volna igaz és valóságos Isten és ha nem másokért vállalja. A magamért viselt kereszt elviselhetetlen. A másokért vállalt kereszt könnyű.

Mire gondolnak társaid, ha te jutsz eszükbe?

Uram tégy engem képpé arra, hogy azt akarjam, amit te akarsz!

Ez a mi világunk olyan, mint egy düledező ház. Korhadt, rohadt benne minden, ami a ház ékességének tartja magát. És mégis meg lehet menteni az összeomlástól. Krisztussal kell megtámasztani. Ez megtartja. *Luther.*

HÍREK A NAGY VILÁGBÓL

Beszámoló a jugoszláviai konferenciáról.

Szeptember 17—21-ig tartott a jugoszláv testvérek konferenciája. Már a külső képe is igen érdekes volt: magyarok, németek, szerbek, macedónok, bolgárok, angolok, amerikaiak, ezeken kívül még egy olasz s egy francia. Az egész konferencia alatt, mindezen felsoroltaknak nvelvét lehetett hallani, különösen a társas ebéd és vacsora alatt, ahol egyszer egy asztalnál nyolc féle nemzethez tartozó testvérek ültek együtt. Éreztük, hogy minket nem választ el egymástól a faji, vagy nemzeti hovatarozás, mi egy nagy család, igazi methodista család vagyunk, a különféle népekből és felekezetekből összetoborozva. Nagyon örültünk annak, hogy az Ur Jézus együvé vezetett s egy munkás táborba beállított minket, hol ki-ki a maga tehetségével, tapasztalatával s hitével szolgálhat az Ur szőlőjében.

Szerda este az újvidéki prédikátor üdvözölte a megjelent testvéreket s szeretett püspökünket, Dr. Nuelsent, akinek körzetébe, ez idén Jugoszlávia beosztatott. Egy kis lány szép virágcsokor kíséretében üdvözölte a püspököt, kit megörvendeztetett ez a figyelem. Püspökünk üdvözlő beszédében elmondotta, hogy Örményországból jött meg éppen s ott igen szomorú dolgokat hallott és látott. Ezrével gyilkolták ott a keresztyéneket s gyermekeik, akik megmaradtak, most az amerikai hívő egyházakból fenntartott árvaházakban vannak. A püspök volt olyan árvaházban, ahol az egyikben 9000, a másikban 6000, megint egy másikban 5000 árva gyermeket gondoznak. Az ott látottak meggyőzték a püspököt arról, hogy a keresztyén szeretet mire képes. Sok a tenni és szeretni való minden téren, minden országban.

Csütörtökön reggel a püspök urvacsorát osztott az összes prédikátoroknak, delegátusoknak s tagoknak. Majd felolvastatott az északi egyházmegyének (Bácska-Bánát, Horvátország) jelentése, utána pedig a déli egyházmegye jelentése következett. Meggyőződünk a jelentésekből arról, hogy nem könnyű a munka. Ha pl. Zágrábban a baptisták már 50 év óta dolgoznak és csak 10 lelket tudtak megtéríteni a 150.000 lakosságú városban, akkor elképzelhetjük, hogy a horvát katolikusok közt milyen kemény a talaj. Ennek dacára szép kezdő munkát lehetett végezni s szép reményekre jogosít ottani munkánk. Örvedetes a macedóniai munka is, ahol a zavaros helyzet dacára is szépen dolgoznak prédikátoraink, akik ott születtek s Amerikában ismerkedtek meg

az evangéliummal, s most az ő népük közt hirdetik az Igét, amit azok nagyon szívesen befogadnak.

Különösen szép munkát teljesít az újvidéki leányiskola. 81 növendéke volt tavaly is, az idén is megtelt már megint. Itt 18 árvalány is nyer elhelyezést és kiképzést. Kereskedelmi, missziói, bibliai és háztartási ismeretekben képezik a növendékeket. Dr. Irwin kedves neje volt eddig a tanárnő, ő most Rómába megy férjével. Megható volt látni, hogyan siratták az összes növendékek bucsuzó tanárnőjüket.

A tagok száma 1238. 26 vasárnapi iskola van 1023 tanulóval. 13 ifjúsági egyesület 259 taggal. Az anyagiak terén elég jól állnak az egyes gyülekezetek. Az elhelyezési lista nagyjában meghagyott mindenkit az állomásán, kivéve: Mair újvidéki prédikátort, aki Ujverbászra kerül; Mann prédikátor Ujverbásztól Nagybecskerekre kerül; Langenegger prédikátor Nagybecskerekéről Ujvidékre kerül.

A szuperintendens állása egyelőre betöltetlen marad. A jövő évi konferencia helye Ujverbász lesz. A »Lebensweg« című német lap 1500 péld.-ban jelenik meg, a »Békeharang« c. magyar lap pedig 500 példányban.

Adjon a mi jó Istenünk sok áldást jugszláv testvéreink munkájára!

W. J

Hítpróba. Az Ur kegyelméből alkalmat nyertem, hogy szülőföldemen, Erdélyben családommal együtt látogatást tegyek. Örömmel szomorúsággal vegyes volt, az ottani állapotok miatt. Gyantán, hol szüleim élnek és népes gyülekezet van, a lelki szabadság szűk korlátok közé van szorítva. Az összejövetelt a hatóság időhöz szabta és ez egy óránál több nem lehet sem hétköznap, sem vasárnap. Ha az együttléte egy perccel túlhalad az óránál, akkor az imaház bezárására és hadbírótság elé hurcolásra számíthatnak. Hatósági fényképes igazolványt követelnek minden ténykedésre. Külön igazolvány kell a prédikáláshoz, Urvasoraosztáshoz, bemerítéshez, énekiktáláshoz, énektanításhoz, vasárnapi iskolai tanításhoz, még akkor is, ha egy személy végzi. Például aki prédikál, külön fényképes igazolvány nélkül imaórát nem vezethet; ha mégis megteszi s a spionok besugják, az illetőt kihágás miatt hadbírótság elé állítják. Ez annál különösebb, mivel Romániában teljes vallásszabadság van. Abban a járásban, melyhez Gyanta tartozik, a vallásszabadságról szóló miniszteri rendeletet egyáltalán nem tartják meg. A hatóságok ezt egyáltalán nem respektálják, mit a következő eset igazol. A gyantai gyülekezetben több törekvő kérte a bemerítést. A megvizsgálásnál hetet alkalmasnak találtak, s hogy csoportosulásnak, esetleg lázadásnak ne minősítsék a bemerítésnél jelenlevőket, az előljáró bejelentette a szolgabírónál a bemerítés megtartását, de a

szolgabíró ezt megtiltotta. Testvéreink úgy oldották meg a kérdést, hogy a községtől távolabb, szűk körben, esti alkonyban tartották meg a bemerítést. Növelte bátorságukat, hogy a miniszteri rendelet egy másolata kezükben volt. A bemerítendőket együtt tizennégyen voltak jelen a szertartásnál, ami szép csendben végbe is ment. De valami áruló észrevette a bemerítést és másnap már elfogatási parancs jelent meg a helyi csendőrségen. Testvéreinket az aratási munkában szedték össze. Megkezdődött az előzetes kihallgatás, fenyegetés, mire az egyik testvér előveszi a miniszteri rendeletet s arra hivatkozik. A válasz egy hatalmas ütés. Itt én parancsolok, nem a miniszter... Erre a testvérek jobbnak látták hallgatni, alkudni.. fizetni. Pár nap múlva új parancs érkezik. Az elfogott baptistákat Kolozsvárra kell kísérni gyalog, a hadbíróshoz. Jó összegért vonaton mehettek. A kolozsvári testvérek két ügyvéd közbenjárására és egy hatalmas összeg letétele után egy hétre megszabadultak. Ilyen a romániai teljes vallásszabadság. Mennyivel jobb a miénk! »Békehírnök« Boros M.

Kivándorolt véreink borzalmas pusztulása. Egy budapesti fiatalember, aki Kairóba készült, de Konstantinápolyban rekedt, és onnan a legrettenetesebb nélkülözések között kilencven napi gyaloglás árán tudott csak Budapestre visszavergődni, borzalmas részleteket mondott el arról, hogy milyen állati sorban szynlődnék odakinn a magyarok. Munkát idegen alig kap Konstantinápolyban. A magyarok közül csaknem valamennyi koldus. Többen öngyilkosok lettek a nagy nyomor miatt. Nincs jobb dolguk azoknak sem, akik vidékre mentek munkába. A kisázsiai erdőirtásoknál egész magyar családok pusztulnak el. Hasonló képet fest a Délamerikába vándorolt magyarok borzalmas helyzetéről egy odaszármazott budapesti mérnök, aki megírja, hogy a magyar családokat ingyenföld ígéretésekkel csábítják Brazíliába. Az igazság pedig az, hogy százával barangolnak Brazília pusztaságán a lerongyolódott, teljesen tönkrement magyar családok. Elviselhetetlen forróság, gyilkos csipésű rovarok milliárdjai pusztítják a szerencsétleneket, akik keservesen megbánták, hogy hittek a csábító szónak és ott hagyták magyar hazájukat.

Magyar gyermekek Hollandiában és egyebütt. A »De Hongaarsche Heraut« legújabb augusztusi száma közli az elmúlt négy évben külföldön megfordult gyermekek statisztikáját, amely szerint: Hollandiában 17,235, Svájcban 6329, Belgiumban 1128, Angliában 521 és Norvégiában 131 magyar gyermek volt künn az 1920—23. években. Az 1924. évről még nem tudunk közelebbi adatokat.

Ha szenvedtek is az igazságért, boldogok vagytok!

„A kersztyének képmutatók“.

Bár templomba járnak, mégse élnek hitük szerint. Ákik nem tartják magukat a formához sokszor sokkalta jobb emberek. Tehát a kersztyénségnek semmi értelme sincs.

Igy szolysz talán és igazad is van ha csak a névtelen kersztyéneket nézed. Sokan vannak közöttük, kik pénzükön ülnek és nem nézik embertársaik nyomorát; gondolatuk csak az élvezeteken jár s nem is jut eszükbe, hogy másoknak örömet szerezzenek. Szájukkal vallásosak, de életük evvel nem egyezik. Hisz által még senkisésem lesz kersztyénné, hogy megkersztyéledik vagy megbérmálják, és lehetőleg még templomba és urvaországba is eljár. Ezt külsőleg könnyen meg lehet tenni, de belsőleg mégis nagyon távol van az ember az Uról. Sokan pusztán szokásból járnak templomba vagy a hozzátartozókra való tekintetből, vagy egyszerűen azon oknál fogva, hogy az embernek valami magasabbra van szüksége. Némelyek az Örökké való iránti tiszteletből ragaszkodnak még Isten Igéjéhez, de Isten akaratának teljesítéséhez nincs erejük, mert a Megváltót személyesen még nem találták meg.

Van neked erőd arra, hogy azt amit igaznak és jónak ismertél meg, meg is teszed? És mindig megteszed? Nem vagy-e rabja a szenvedélynek, haragnak, türelmetlenségnek. Tiszta vagy-e és önzetlen a szeretetben? Ha nem, akkor nem vagy jobb a névtelen kersztyéneknél, kiket annyira elítélsz? Még nem találkoztál olyan kersztyénnel, aki nemcsak névleg az, hanem úgy is él? Kiről érzed, hogy oly béke és oly erő lakozik benne, mely ténedek hiányzik? Vannak ilyenek. És csak ezek után szabad a kersztyénséget megítélned.

Vagy mit szólnál ahhoz, ha valaki a Szocializmust és ennek céljait csupán a szájhősök és érdek hajhászok után ítélné meg? Noske egyszer azt mondotta: »En szociális szociális-takat keresek.« Ha a szociális egy jó nagy része nem szociális módon gondolkodik és él, a szocializmust nem ő utánuk, hanem az után a néhány valódi szocialista után kell megítélni. Ha nem így cselekszünk, akkor a szocializmussal szemben igazságtalanok vagyunk.

Vagy mi a véleményed olyan ember felől, ki a kertbe megy és a fa alatt összeszedi az almát. Az egyik kemény és éretlen, a másik félig rothadt, a harmadik férges. Mérgesen eldobja az almákat, s azt mondja: »Mit beszélnek az emberek gyümölcstermelésről, az egész nem ér semmit!« Mert semmit sem ér, az ő nézete szerint a fát kivágatja!

A kersztyénség fája már néhány évszázadon át él. Nem minden gyümölcse lett érett és zamatos. Némelyikbe rossz féreg jött. Egy néhány rothadt lett. Gondoljunk csak az eretnek üldözésre és boszorkány perekre a kö-

zépkorban, a szentek tiszteletével kapcsolatos babonákra és más egyebekre, amik csak eltorzították a nagy mester alkotását. De ezen jelenségek miatt vajjon a jó gyümölcsöt is megvédték?

Hány olyan férfit és nőt nevelt a kersztyénség, kik az emberiség diszére szolgáltak; ezek közt számtalan sok nagy szellem! Nem szükséges, hogy erre több bizonyítékot hozunk. A történelem világosan bebizonyítja.

Csak még egyet: hogy a fa értékes és jó legyen, ez a gyökértől függ. Csak vad fák teremnek rossz és éretlen gyümölcsöt. Ha azonban a gyökér valódi és nemes, akkor jó gyümölcs terem. Nézd a kersztyénség gyökerét: Jézus Krisztust! Még ha sok névtelen kersztyényben nincs is semmi vonzó, Jézus Krisztus emberszeretete és Isten nagysága előtt csodálva hajlik meg minden őszinte szív. Mások, kik az ő nevét hordják, ha szégyent hoznak rá, téged nem gátol semmi sem abban, hogy Őt igazságban kövessed. Nem akarsz megkísérelni?

Igaz az, hogy: »Kersztyének képmutatók?« Nem! Mondjuk inkább így: Képmutatók nem kersztyének! De én igaz kersztyén akarok lenni!

Németből: Viktor R.

1124 Lesznek csapások.

A csapásokat nem szeretik az emberek. Pedig a csapásoknak is van rendeltetése. Ugyan mi? Az, hogy az embereket gondolkozásra bírják, önismeretre tanítsák. Ha a silói torony agyonvert egy csomó embert, akkor a többi ember ezáltal megintett, hogy vizsgálja meg önmagát, vajjon azoknál a szerencsétlenül járt embereknél ők jobbak-e? Ha jól szemügyre veszik magukat, rájönnek, hogy még rosszabbak.

Most sok határban a jégeső tönkre vert mindent, buzát, kukoricát, szőlőt, oda egy egész évi fáradságos munka gyümölcse, ami után már csak ki kellett volna nyújtani a kezüket! Elvette az Ur! Ő tudja miért!

Tiszaoszláron tűz pusztította el a fél falut. Leégett a paplak is, még az egyház vagyonát menteni akaró pap is bennégett feleségével s két hű cselédjével együtt. Hajléktalan lett sok emberi árva lett sok gyermek. Kenyérnélkülivé sok szegény? Miért?

Sajószentpéteren a falu mellett sűrű kazlakba rakták az évi termést. Kigyulladt az egyik kazal, a tűz végig nyaldosta mind, amennyi csak volt. Pillanatok alatt a lángok martaléka, amit verejtékes munkával kerestek. Ezek a tűzvészek másutt is pusztítottak!

Háborúk, háborúra való készülődések, éhség, nyavalyák, betegségek, földrengések, csapások, előre megjövendő dolgok. Teljesednek! Az idők vége felé megyünk! Az Ur közel! Vigyazzunk!

W. J.

Október.

1. *szerda.* Esz. 3. 1. Ján. 3. 13—24. Minden féltett dolognál jobban őrizd meg szivedet, mert abból indul ki minden élet. Pél. 4, 23. Atyámfiak, még ha elő is fogja az embert valami bűn, ti lelkiek igazságotok utba a szelidségnek lelkével. Gal. 6, 1.
2. *csüt.* Esz. 4. 1—5, 5. I. Ján. 4, 1—10. Bizonyára jószágod és kegyelmed követnek engem életem minden napján s az Ur házában lakozom hosszú ideig. 23. zsolt. 6. Mert tudjuk, ha e földi sátorházunk elbomol, épületünk van Istentől, nem kézzel csinált, örökké való házuk a mennyben. II. Kor. 5, 1.
3. *péntek.* Esz. 6. 1—7. 14—22. Ján. 4, 11—21. Csak a közelben vagyok-e én Isten, azt mondja az Ur és nem vagyok-e Isten a messzeségben is? Jer. 23, 23. Azon a napon Isten megítéli az emberek titkait a Jézus Krisztus által. Rom. 2, 16.
4. *szombat.* Esaiás 1, 1—17. Jób 5, 17—26. Tégy jól a te kegyelmedből Sionnal. 51. zsolt. 20. Ki-ki mint kegyelmi ajándékot kapott, úgy sáfárokodjatok azzal egymásnak. I. Pét. 4, 10.
5. *vasárnap.* Luk. 7. 11—17. Eph. 3. 13—21. Ne vess meg a te nevedért; ne gyalázd meg a te dicsőségednek székét! Jer. 14. 21. Mert megbánthatatlanok az Istennek ajándékai és az ő elhívása Rom. 11. 29.
6. *hétfő.* 37. zsolt. 18—40. I. Ján. 5. 1—12. Boldogok, akik megőrzik az ő bizonyosságait és teljes szívből keresik ott. 119. zsolt. 2. Mert az az Isten szeretete, hogy megtartjuk az ő parancsolatait; az ő parancsolatai pedig nem neheznek. I. Ján. 5. 3.
7. *kedd.* Es. 1. 1. 18—31. I. Ján. 5. 13—21. Erősségem az Ur és énekem, szabadítómmá lőn nekem. II. Móz. 15. 2. Annak okáért vegyék fel az Istennek minden fegyverét, hogy ellentállhassatok ama gonosz napon és mindent elvégeztvén, megállhassatok. Eféz. 6. 13.
8. *szerda.* Esz. 2. 1—5. 4, 2—6. II. Ján. 1—13. Békesség néked: Ne félj, nem halsz meg! Bir. 6. 23. És az Istennek békessége uralkodjék a ti szíveteken és háládatosak legyetek. Kol. 3. 15.
9. *csüt.* Esz. 5. 1—8. 20. 21. II. Ján. 1—15. Istenének törvénye van az igaznak szívében, lépései nem ingadoznak. 37. zsolt. 31. Mert nem haragra rendelt minket az Isten, hanem arra, hogy üdvösséget szerezzünk a mi Urunk Jézus Krisztus által. Thesz. 5. 9.
10. *péntek.* Esz. 6. Máté 5. 1—12. Most azért tessék neked megáldani a te szolgádnak házáat, legyen azért áldott mindörökké. I. Kron. 17. 27. Amiképpen vettétek a Krisztus Jézust, akképen járjatok Őbenne. Kol. 2. 6.
11. *szombat.* Esz. 9. 1—6. 75. zsolt. 5—8. Ime a békességem szövetségét adom nekik. IV. Móz. 25. 12. Maradjatok a hitben alaposan és erősen és el ne távozzatok az evangélium reménységétől. Kol. 1. 25.
12. *vasárnap.* Luk. 14. 1—11. Eféz. 4. 1—5. Ennekután a míg a föld létszen, vetés és aratás, hideg és meleg, nyár és tél, nap és éjszaka meg nem szűnnek. I. Móz. 8. 22. Bizony, bizony mondom nektek: Ha a földbe esett gabona mag-el nem hal, csak egymaga marad; ha pedig elhal, sok gyümölcsöt terem. Ján. 12. 24.
13. *hétfő.* 38. zsolt. Máté 5. 13—20. Uram, te vagy Istenem, magasztallak, dicsérem nevedet! Mivel csodát cselekszel. Es. 25. 1. Isten megajándékozott minket ama szerelmesben. Ef. 1. 6.
14. *kedd.* Es. 11. 1—10. Máté 5. 21—10. Mert nem az én gondolataim a ti gondolataitok és nem a ti utaitok az én utaim, így szól az Ur! Mert amint magasabbak az egek a földnél, akképen magasabbak az én utaim utaitoknál és gondolatoknál! Es. 55. 8. 9. Az Istennek békessége, mely minden értelmet felülhalad, meg fogja őrizni szíveiteket és gondolataitokat a Krisztus Jézusban. Fil. 4. 7.
15. *szerda.* Es. 25. 1—9. Mat. 5. 33—48. Ez igéket, melyeket parancsolok néked, legyenek a szívedbe és gyakorold ezekben a te fiaidat és szólj ezekről, mikor a te házaiddban ülsz. 5. Móz. 6. 6. 7. Neveljétek gyermekeiteket az Ur tanítása és intése szerint. Ef. 6. 4.
16. *csüt.* Es. 26. 1—12. Máté 6. 1—15. A te szemeid nézzenek a te szolgádnak imádságára. I. Kir. 8. 52. Járjatok úgy, mint illik elhivatásokhoz. Ef. 4. 1.
17. *péntek.* Es. 33. 13—24. Máté 6. 10. 26. Mihelyt valamit elgondolsz sikerül az néked, mert ő az alázatost megtartja, Jób 22. 28. 29. És valamit tesztek, lélekből cselekedjétek, mint az Urnak és nem embereknek. Kol. 9. 23.
18. *szombat.* Es. 35. II. Kron. 1. 7—12. Megáldatnak a te magodban a földnek minden népei. I. Móz. 26. 4. Isten az ő tulajdon fiának nem kedvezett, hanem őt mindnyájunkért odaadta, mi módon ne ajándékozna vele együtt mindent minékünk. Róm. 8. 32.
19. *vasárnap.* Máté 22. 34—46. I. Kor. 1. 4—9. Emeljük fel szíveinket kezeinkkel egyetemben Istenhez az égben. Jer. sir. 3. 41. Bölcsen viseljétek magatokat a kívül valók irányában. Kol. 4. 5.
20. *hétfő.* 39. zsolt. Máté 6. 24. 34. A te bizonyosságaid az én örökségem mindenha, mert szívemnek örömei azok. 119. zsolt. 111. Meggyökeresedvén és tovább épülvén, Őbenne meg erősödvén a hitben, amiképpen arra tanítottatok. Kol. 28.
21. *kedd.* Es. 40. 1—11. Máté 7. 1—12. Hogy megismerjék e földön minden népek, hogy csak az Ur az Isten és hogy ő körülötte nincsen más. I. Kir. 8. 60. Vitézkedjél azokban

- ama jó vitézséggel, megtartván a hitet és jó lelkiismeretet. I. Tim. 1. 18—19.
22. szerda. Es. 40. 12—24. Máté 7. 13—29. Mutasd meg nekem a te dicsőségedet. II. Moz. 33. 18. És mi láttuk és bizonyoságot teszünk, hogy az Atya elküldte a Fiut a világ idvezítő-jéül. I. Ján. 4. 14.
23. csüt. Es. 40. 25—31. Máté 10. 1—15. Ha, az Ur nem építi a házat, hiába dolgoznak azon annak építői. 127. zsolt. 1. Nekem cselekednem kell annak dolgait, aki elküldött engem, amig nappal van. Ján. 9. 4.
24. péntek. Es. 41. 1—10. Máté 10. 16—33. Engem várnak a szigetek és káromba vetik reménységüket. Es. 5. 15. Uram látni akarjuk Jézust. Ján. 12. 21.
25. szombat. Es. 41. 11—20. zolt. 1—7. Az Ur uralkodik ti felettetek. Bir. 8. 23. Mert a mi országunk a mennyekben van, honnét a megtartó Ur Jézus Krisztust is várjuk. Fil. 3. 20.
26. vas. Máté 9. 8. Ef. 4. 22—32. Erősségem és szabadulásom. 118. zsolt. 14. Fogadjátok be az Istennek általunk hirdetett beszédét, nem úgy, mint emberek beszédét, hanem mint Istennek beszédét. I. Tes. 2. 13.
27. hétfő. 40. zsolt. Máté 10. 31—42. Uralma növekedésének és békéjének nem lesz vége. Es. 9. 7. Mert nem beszédben áll az Istennek országa, hanem erőben. I. Kor. 4. 20.
28. kedd. Es. 42. 1—12. Máté 11. 1—15. Uram, szeretem a te házában való lakozást és a te dicsőséged hajlékának helyét. 26. zsolt. 8. Közeledjete Istenhez és közeledni fog hozzátok. Jak. 4. 8.
29. szerda. Es. 43. 1—11. Máté 11. 16—30. Legyen Uram a te kegyelmed rajtunk, amiképpen biztunk tebenned. 33. zsolt. 22. Titeket pedig gyarapítson az Ur és tegyen bőségesekké az egymás iránt való szeretetben. I. Tes. 3. 12.
30. csüt. Es. 43. 12—25. Máté 1—17. A csecsemők és csecsszopók szájával erősítetted meg hatalmat. 8. zsolt. 3. Legyetek erősek az Urban és az Ő hatalmas erejében. Ef. 6. 10.
31. péntek. Es. 44. 1—8. 21—23. Máté 13. 18—33. Az Isten, aki felövez engem erővel, tökéletessé teszi utamat. 18. zsolt. 33. Megigazulván ingyen az Ő kegyelméből a Krisztus Jézusban való hit által. Róm. 3. 24.

Ha az Ur Isten meg akar büntetni egy királyságot, egy országot, vagy egy fejedelemséget, akkor először magához veszi a bölesekét, aztán megszorítja a katonákat, majd megkevesbiti a vagyonát és ad neki sok szósátyár alattvalót. *Luther.*

Minden embernek kötelessége a legjobb árucikkeit vásárra vinni.

Barátaid tudják-e, hogy feltélenül megbízhatnak minden szavadban?

HOL ÉS MIKOR TARTUNK ISTENTISZTELETET

Budapest, VI. Felsőerdősor 5 földsz. Vasárnap d. e. 10 órákor istentisztelet, d. u. 5 órákor bibliamagyarázat, kedd d. u. 5 órákor bibliamagyarázat.

Budapest, VI. Felsőerdősor 5, 1. em. Vasárnap d. e. 10 órákor istentisztelet csüt. este 7 órákor bibliamagyarázat

Budapest, Országbíró-ut 12—14. Vasárnap d. u. 3 órákor istentisztelet. Szerda este 7 órákor bibliamagyarázat.

Kispesten, Nagy Sándor-u. 5. sz. Vasárnap d. u. 4 órákor istentisztelet, Kedden este 7 órákor bibliamagyarázat, Péntek este 7 órákor bibliamagyarázat

Cinkota, Ehmann-telep 3. barak, 2. ajtó. Vasárnap d. e. 10 órákor d. u. 5 órákor, Szerda este 7 órákor bibliamagyarázat

Nyiregyházán, Dessewffy-tér 10. sz. Vasárnap d. e. 1/2 11, este 8. Szerda és péntek este 8.

Téglagyár minden kedd este 8.

Ószöllő minden csütörtök este 8.

Nagykálló Kiskut-u. minden vasárnap d. u. 2.

Miskolcz, Melinda-u. 15. Minden vas. d. u. 4. szerda este 7.

Hejőcsaba minden péntek este 8.

Dombóváron, Bezerédi-u. 27. Minden vasárnap és péntek este 8 bibliamagyarázat.

Kaposszekcső. Minden vasárnap d. e. 10 órákor istentisztelet. Szerda este bibliamagyarázat.

Kaposvár, Németh István-u. 2. Minden 2-ik, vas. d. u. 4 órákor, csüt este 8 órákor bibliamagyarázat

Döbröközön. Minden második vasárnap.

Györkönyben kápolnában, Minden vasárnap d. e. 10 órákor, este 8 órákor istentisztelet, Szerda este 8 órákor bibliamagyarázat.

Nagyszékely. Minden második vasárnap d. e. 10 órákor istentisztelet.

Borjád. Minden második vasárnap d. e. 10 órákor este órákor bibliamagyarázat.

Kiadó: „Keresztyén Könyvesház” k. f. Szövetkezet

Budapest, VI., Felsőerdősor 5. szám.

A szerkesztésért felelős: WALLRABENSTEIN JAKAB, Kiadóhivatal: Nyiregyháza, Dessewffy-tér 10. szám.

Nyomatott Jóna Étek könyvnyomdájában Nyiregyházán. 2240—1924.